

สระผสม (วิปฏิ)

สระผสมนี้เป็นการนำเอาสระแท้ หรือ สระเดี่ยว มาผสมรวมกัน เรียกว่าการ “ผสมไม้” มีรูปดังนี้ คือ

รูปแบบ	ตัวอย่าง	ຂຽວ່າ ອ່ານວ່າ
๑-๓	๑๑๑	ไม้เกะ
๑๑-๓	๑๑๑๑	ไม้เกะ
๑-๓	๑๑๑	ไม้โกะ
๑-๑	๑๑๑	ไม้โก้ (บาลี)
๑-๑	๑๑๑	ไม้เก๋า
๑ ^๑	๑๑๑	ไม้เกาะ
๑ ^๑	๑๑๑	ไม้เก้อ
๑ ^๑	๑๑๑	ไม้กัะ
๑ ^๑	๑๑๑	ไม้กัว
๑-๑๓	๑๑๑๑	ไม้เก็ยะ
๑-๑	๑๑๑	ไม้เก็ย
๑ ^๑	๑๑๑๑	ไม้เก็อะ
๑ ^๑	๑๑๑๑	ไม้เก็อ
๑ ^๑	๑๑๑๑	ไม้เกอะ
๑ ^๑	๑๑๑๑	ไม้เก้อ
๑-๑	๑๑๑๑	ไม้เก็ย
๑-๑๑	๑๑๑๑	ไม้เก็ยย
๑-๑๑	๑๑๑๑	ไม้เก็ยย (บาลี)

วรรณยุกต์/สัญลักษณ์พิเศษ

ไทย	เสียง	อังกฤษ อ่านว่า
ไม้เอก	ˊ	ไม้หยัก, ไม้เหาะ
ไม้โท	ˋ	ไม้ขอช้าง
ไม้หันอากาศ	ˊˋ	ไม้ซัด
การ์นต์	ˊˊ	ระห้าม
ไม้ซำคำ	ˋˋ	ไม้สองน้อย
ไม้ไตคู่	ˋˊ	ไม้ไตคู่
—	ˊˊ	ไม้กึ่ง, ตัวข่ม, ไม้โก้(ลดรูป)
—	ˋˋ	ไม้กึ่งไหล
—	ˊˋ	ไม้เก้าจู้
—	ˋˋ	ไม้เก้าห่อหนึ่ง
—	๓๐๐๒๔	เข้าตอกดอกไม้
—		

หมายเหตุ วรรณยุกต์/สัญลักษณ์พิเศษเหล่านี้ เท่าที่สอบถามจากพระที่ท่านได้เคยอ่านคัมภีร์ไบเบิลเก่า ๆ (ร้อยปีขึ้นไป) ท่านก็บอกว่า ตัวเมืองสมัยก่อนจะไม่มีวรรณยุกต์เหล่านี้ เพราะไม่ปรากฏในไบเบิลเก่า ๆ (เป็นสิ่งที่น่าจะเกิดหรือนำมาใช้ในยุคหลัง รัชกาลที่ 5) เวลาเรียนท่านก็ต้องอาศัยการอ่านให้คุ้นเคยและเข้าใจเอาเองว่าคำนั้น ๆ ต้องออกเสียงอย่างไร (นี่คงจะเป็น สาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนต้องเถียงกันเรื่องคำว่า ล้านนา หรือ ลานนา คำไหนจึงจะเป็นคำที่ถูกต้อง เพราะเมื่อเขียนโดยไม่มีวรรณยุกต์ ก็จะอ่านได้ว่า ลานนา ทั้งที่จริงแล้วจะต้องออกเสียงว่า ล้านนา) หรือต้องสอบถามจากครูบาอาจารย์เอา ส่วนสัญลักษณ์พิเศษ เช่น ไม้เก้าห่อหนึ่ง, ไม้เก้าจู้ ท่านก็บอกว่า เป็นคำที่จะพบบ่อยเมื่อสุคปลายไบเบิล เพราะพื้นที่ไม่พอเขียน จึงเขียนเป็นแบบนี้ เพื่อเป็นการประหยัดเนื้อที่ หรือบางท่านก็เขียนให้ตนเองอ่านได้คนเดียว (ไม่ยากให้คนอื่นอ่านได้) เช่น หนังสือ ตำรายาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งก็ทำให้อ่านไม่ออก หรือเข้าใจยากพอสมควร ต้องสังเกตเอาเอง

๘-๖ คือต้องมี ๘ ด้วย เช่น เขา ก็จะเขียนเป็น ๘๖ หากไม่มี ๘ เป็น ๘๖ ก็จะอ่านเป็น โข ถ้าจะเขียน เข้า (ข้าว) ก็ต้องเขียนว่า ๘๖

๘-๗ ไม้ก้อ (๘ ไม้ก้อกันน้ำบวย)

- เท่ากับ -๐ บางทีก็จะมีเพียงไม้ก้อ ๘ เช่น ๘ ๘

- เมื่อมีตัวสะกด จะเหลือเพียง ๘ (ไม้ก้อกันน้ำบวย) แล้วตามด้วยตัวสะกด เช่น ๘๖

๘-๘ ๘๖

๘-๙ ไม้เกี่ย

- การใช้ ไม้เกี่ย มีที่ต้องสังเกตคือ หากไม่มีตัวสะกด เช่น เมีย เสี่ย ก็จะเขียนว่า ๘๖ ๘๖ เมื่อมีตัวสะกด ก็จะละ ๘ คงไว้แต่ ๙ ต่อด้วยตัวสะกด เช่น เสี่ยง เวียง ๘๖ ๘๖

๘-๑๐ ไม้ไถ่

- ไม้ไถ่ นี้มีค่าเท่ากับตัว ๒-๒ และ -๒ เช่น ชัย ๒๖ วิทยาลัย อีจว๒๖ ไทย ๒๖ แต่ปัจจุบันนี้มีผู้เขียนเป็น ๒๖ อีจว๒๖ เขียนแบบภาษาไทย ซึ่งผมเห็นว่ามันไม่ถูก เพราะคำสมัยเก่าไม่มีใครเขียนแบบนี้ ควรคงการเขียนแบบเดิมไว้ดีกว่า

๘-๑๑ ระห้าม

- ใช้เหมือนการันต์ คืออยู่บนพยัญชนะตัวใด ก็จะไม่ต้องออกเสียงพยัญชนะตัวนั้น เช่น รัมม มัคค์ ๘๖ ๘๖ ซึ่งจะเป็นการใช้เมื่อมีพยัญชนะสองตัวซ้อนกันเสมอ

- ใช้เขียนบนพยัญชนะเพื่อให้รู้ว่าเป็นตัวสะกด เช่น ลูก กอด เสียม ๘๖ ๘๖ ๘๖ แต่ก็ยังมีบางอาจารย์ไม่เขียนตัวระห้ามเลย เช่น ๘๖ ๘๖ ๘๖ คือไม่ใส่ตัว ระห้าม ซึ่งผมเองเห็นว่ามันน่าจะเขียน ระห้าม ไว้ด้วยทุกตัวเพื่อให้รู้ได้ชัดเจนว่าเป็นตัวสะกด

๘-๑๒ ไม้สองน้อย

- ใช้เหมือนไม้ห้าคำ แต่เขียนด้านบนพยัญชนะ เช่น ไป ๆ มา ๆ ๘๖ ๘๖

- ใช้เขียนเพื่อให้รู้ว่าต้องอ่านแยก เช่น สนาม สมัย ๘๖ ๘๖

๘-๑๓ ไม้ไต่คู้

- ใช้เพื่อออกเสียงคำให้ สั้น เร็ว เช่น จ็อก แจ็ก แก็ก ๓๓ ๓๓ ๓๓
- ๑ ไม้กั้ง, ไม้งาม, ตั้วข่ม, ไม้โก้ลครูป
 - ใช้เขียนบนพยัญชนะเพื่อบอกให้รู้ว่าเป็นแม่ กก กม กน กบ เช่น ๓ ๓ ๓ ๓
 - แต่ถ้าตัวสะกดเป็นตัว ว ก็จะออกเสียงเป็น อัว แทน เช่น ๓ ๓ ๓
 - อาจารย์บางท่านเวลาที่เขียนกับไม้โก้(สระ โอ) จะเขียนไม้กั้ง ด้วย เช่น ๓ ๓ ๓
 - ซึ่งผมเห็นว่าไม่จำเป็น เพราะไม้กั้งเป็นตัว โอ ลครูปอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเขียนไม้กั้ง
 - เมื่อใช้กับ ไม้โก้ ก็ได้ เช่น ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
- ๒ ไม้กั้งไหล
 - เท่ากับตัว ง สะกด ใช้เขียนบนพยัญชนะที่ตามมา ใช้กับคำบาลี และคำที่มาจากบาลี หรือ คำเฉพาะบางคำ เช่น ๓ ๓ ๓ ๓
- ๓ ไม้กั้ง
 - เท่ากับตัวนิคหิต หรือ ง สะกด ใช้เขียนบนพยัญชนะ เช่น ๓ ๓ ๓
- ๔ ไม้เก่าจู้จี้
 - เป็นรูปพิเศษเท่ากับ เ-า เช่น ๓ ๓ ๓
- ๕ ไม้เก่าห่อหนึ่ง เป็นรูปพิเศษเท่ากับ เ-า เช่น ๓ ๓ ๓